

bromera

Enric Senabre

L'infinit no s'acaba mai

L'INFINIT NO S'ACABA MAI

Enric Senabre

ESPURNA

bromera

1
JOAN

Quan s'obrí la porta, una barreja de por, vergonya i curiositat em recorregué el cos com un calfred. Era ella amb el seu estil inconfusible; la bossa al coll, els pantalons de ratlles i la samarreta ampla. L'únic que veia era la roba, perquè no m'atrevia a mirar-la a la cara. Ella, en canvi, sí, la seua mirada es va fixar directament en mi i el cor se'm parà per uns instants. Vaig abaixar la vista, no podia suportar la cara de sorpresa i recriminació que intuïa en les seues faccions. Mirant de reüll vaig entendre un intent d'acostament per la seua part, però no vaig alçar el cap, conscient que això hauria representat l'afonament absolut, la desaparició dins d'un forat negre de vergonya i humiliació. Els seus pares no se'n van adonar, van girar cua cap a l'eixida portant Atena del braç, amb tota la protecció que eren capaços de donar-li en aquells moments. Els vaig veure eixir i una sensació de fracàs em va posseir de manera inevitable. Els meus pares no se'n adonaren, tampoc sabien que era ella la víctima de les meues malifetes.

De seguida va eixir la directora i ens va fer passar. Ens alçarem amb nerviosisme i vam entrar al despatx fatídic, aquell al qual sols accedeixen els pitjors, el lloc on el destí es fa efectiu en forma d'expedient discipli-

nari i expulsió, de castic i vergonya pública. O èxit, perquè els pitjors solen acabar envoltats d'una aura d'heroïcitats, d'admiració per part dels companys. Pocs alumnes podien comptar en el seu haver el fet d'accedir a aquell lloc sagrat, i jo era un d'ells, un privilegiat, encara que no tenia la sensació de triomf que se suposava en un cas com aquest. Només la incertesa i el desconcert fruit del fracàs que sentia eren presents en aquest moment terrible.

–Bon dia, seguen, per favor. Supose que saben per què estan ací...

–La veritat és que no, però supose que per alguna malvestat de Joan –va contestar mon pare de manera activa, ell no s'arrunsava mai per res.

–Efectivament, el seu fill ha assetjat una companya de classe a través de les xarxes amagat sota una identitat oculta, Infinit_05, que ha utilitzat per a insultar-la, provocar-la, amenaçar-la i, finalment, ha manipulat un vídeo en el qual ha insinuat pràctiques obscenes de la xiqueta. En resum, ha practicat el que es coneix com a ciberassetjament, supose que ho deuen haver escoltat alguna vegada, és massa freqüent ara entre els adolescents, i molt greu, per això no podem permetre-ho.

–Vosté sap segur que ha sigut Joan? Ell no és així, té molt bons amics i no es fica mai amb ningú, no ix quasi de casa i és molt educat –va intervindre la mare, amb desesperació.

—Calla, Eugènia, el teu fill és un malcriat i és per la teua culpa, sempre donant-li la raó, disculpant-lo i cobrint les seues maleses —va tallar de manera abrupta el pare, i va continuar dirigint-se a la directora:— Està segur que ha sigut ell? Deu haver-hi proves o alguna cosa que l'incrimine.

—No hi ha dubte, ens ho han contat els seus amics, la identitat falsa que utilitzava apunta al seu mòbil i ell no ho ha negat. Ara bé, si no es fien de nosaltres, podem informar la policia i que els seus serveis informàtics rastregen el mòbil i demostren l'origen dels missatges. Com preferisquen. De moment, els pares de la víctima no pensen denunciar si des del centre obrim expedient disciplinari i sancionem educativament el seu fill. Vostès decideixen. Insistisc que és un cas molt perillós, l'assetjament és una falta molt greu que, a més, pot tindre conseqüències desastroses en la víctima que, per sort en aquest cas, no ha pres cap decisió irreversible i ha comunicat a temps el que estava passant. Podia haver sigut molt pitjor si l'assumpte haguera anat a més. No ha sigut així i, ara per ara, preferim tractar-ho com un tema educatiu que volem solucionar dins de l'àmbit del centre.

Uns minuts de silenci espés es feren al despatx. Mon pare em mirava fixament, ma mare tenia el cap cot, sense atrevir-se a enfrontar-se a ningú dels presents, mentre la directora ens observava a tots tres alternativament. Al remat, mon pare va continuar:

—Què faran si admet que ha sigut ell?

—Obrirem un expedient disciplinari que, tal com apunten els indicis, acabarà amb una expulsió d'un

mes, que és el màxim que preveu la llei. L'instructor també podria demanar el trasllat de centre, aquesta opció es decideix des d'inspecció. No els puc anticipar res, depèn dels fets que la instrucció destape. Com els dic, la falta està tipificada en el nostre reglament com a molt greu i la sanció més probable és l'expulsió pel període màxim, un mes.

Un altre silenci feixuc va fer la situació més difícil. Jo estava callat, mirant la foto del rei que penjava de la paret de darrere de la directora, esperant el pitjor, avergonyit pel tràngol que feia passar als meus pares i amb ganes que acabara aquell infern.

–D'acord, Joan accepta la responsabilitat, què hem de fer? –va reblar mon pare amb decisió.

–De moment signen aquests documents que els notifiquen l'obertura d'expedient i se l'emporten a casa de manera preventiva, i ja se'ls citarà per a la instrucció i per a comunicar-los la resolució i sanció –va dir la directora, alleujada per la facilitat amb què transcorria la situació. I, després, dirigint-se a mi va dir:– Joan, parla amb els companys de classe i que et porten els deures que el professorat et done. Pots vindre als exàmens si en tens algun, tot i que ara no estem en període d'avaluacions, aprofita per a repassar i pensar en el que has fet. Reflexiona sobre el mal que has provocat i canvia la conducta, no és tard mai per a fer-ho. Respectar els companys és una de les coses que us volem ensenyar ací, espere que ho entengues i no es repetisquen fets similars.

I tots tres vam eixir en silenci del despatx. Era hora de classe i vam haver de passar per davant de la

nostra, que donava al corredor d'eixida a través d'uns finestrals que permetien il·luminar l'aula amb llum natural mentre hi havia sol. Allí estaven tots mirant-nos a través del vidre, Atena i Júlia en primera fila, concentrades en els deures; darrere, Sandra i Carla, que em miraven amb llàstima; les germanes Rània i Gule acotaven el cap amb vergonya aliena; Albert i Josep no sabien quina cara fer; Aleix i Isabel estaven llegint el llibre i, al final, Borja i Ignasi, amb un somriure burleta, m'observaven sense dissimular. La resta del grup, el Calb inclòs, també observaven sense embuts i jo vaig haver d'evitar la seua mirada. Quan vam arribar a la porta d'eixida, el conserge ens va obrir i, una vegada fora, va esclatar la tempesta:

—Ets un borinot, Joan, un autèntic cap de suro. No tan sols no estudies, sinó que et dediques a fer bajanades i a ficar-te amb les companyes. No sé com eres així, nosaltres no t'ho hem ensenyat, d'on has tret aquesta mala llet? —va quasi escopir mon pare sense prendre alé. I després dirigint-se a ma mare:— Ara que, clar, tenint-te a tu de còmplice i encobridora de totes les malifetes, no podia eixir d'una altra manera, eh, Eugènia? «El xiquet no ha fet res», «deixa el xiquet, que és menut», «no el castigues». Veus? Ací tens el teu xiquet, un predelinqüent que acabarà malament, molt malament.

—No digues això, pobret, no ho ha fet amb mala intenció. A més, no sabem si ha sigut ell, ni tan sols li hem preguntat. Què dius, Joanet, has sigut tu qui ha fet tot allò que ha dit la directora? Ai, si és que amb els mòbils aquests us ensenyen de tot —va somicar la mare.

–Pobret? Digues, Joan, has sigut tu? Confessa, com a mínim assumeix el que fas, comença per acceptar les responsabilitats dels teus actes.

–No, bé, era una broma, que es va fer gran. I Cristian i Albert també hi van participar. I un xic nou, Ignasi, em va donar la idea, perquè ja ho havien fet al seu institut... –vaig quequejar com podia, incapaç d'explicar-los el que sentia, ni el que havia passat:

–Veus, Joan? Ja t'ho deia jo! Les males companyies. Els amics aquests que s'ha fet. I a ells no els fan res, sempre ho paguen els mateixos –va intervindre ma mare, satisfeta de comprovar la meua innocència.

–Els mateixos? Els més bledes! Com el teu fill! Au, anem cap a casa, que t'espera una temporada divertida. Te'n vens amb mi al taller tots els dies i agranaràs tota la merda que tenim allí, que n'és molta. Ah, i sense mòbil, dona-me'!! No el tornaràs a veure fins que sigues major d'edat!

Va tallar mon pare, m'agafà el mòbil de les mans i marxàrem cap a casa, ell davant i ma mare i jo darrere, mentre ella em feia besos a la cara i m'abraçava afectuosament.

En arribar a casa em vaig tancar a la meua habitació amb una portada sorollosa. La por i la vergonya inicials s'havien transformat ara en ràbia i odi. Maleïa la meua mala traça per haver sigut enxampat de manera infantil, per haver fet cas de Cristian i Albert i per haver seguit les indicacions d'Ignasi. Sobretot, odiava Atena, la senyoreta perfecta, la millor en tot sempre, l'educada, bona alumna i... provocadora.

Això és el que era, una provocadora. Sempre fent-se la despreocupada, incitant amb la seua mirada desafiadora, admirada per tots, com si estiguera en un nivell superior a la resta. Però havia de controlar la meua ràbia, necessitava pensar i trobar una eixida beneficosa a aquesta situació. Sabia el que havia fet i no n'hi havia per a tant, a tots ens ho feien, a qui no l'havien insultat per les xarxes? A qui no li havien comentat una foto de manera despectiva? De qui no s'havien burlat per una cançó ridícula mal interpretada? Li diuen ciberassetjament, però això només passa quan es fiquen molt amb una persona i no la deixen viure, no amb les xicotetes bromes que fem tots de manera quotidiana. I el que jo havia dit a Atena era només una broma.

En aquell moment, vaig sentir la porta. Era mon pare que anava al taller, devia estar molt enfadat pel temps que havia perdut a l'institut. Ell, que sempre anava de bòlit amb els encàrrecs i que fins i tot els dies de festa el molestaven per no poder avançar faena. Normalment tornava a l'hora de sopar i sense temps per a res. No entenc per què es queixava de les notes si, total, no tenia temps ni de mirar-les. Era millor que se n'anara i se li'n passara, no li duraria el cabreig més allà d'uns dies, i a ma mare menys encara. Deixaria passar el dia de hui i de segur que demà ja podria demanar-li el mòbil. Quan no estiguera mon pare, ella me'l donaria, no en tenia cap dubte.

De tot açò, el que més m'enfadava era haver fet cas d'Ignasi, amb el seu posat prepotent, els cabells

rapats pel tos i el tupé ridícul al davant. Quan me'l va presentar Cristian, pensí que era un dels grans, dels que sabien com s'havia de tractar les xiques i dominaven la situació, vaig sentir una certa admiració pel seu estil, pel posat de seguretat que demostrava. I més quan ens contà que l'havien expulsat del centre anterior i que vindria al nostre aquest curs. Vaig pensar que faríem un bon equip i que en podíem muntar de bones. Després ens explicà per què l'havien sancionat amb el canvi de centre. Havia manipulat les notes d'internet i havia amagat a son pare els suspensos de tot un curs. Clar, quan es va acabar, es va assabentar que repetia perquè no n'havia aprovat ni una, encara que ell creia que treia les millors notes de la seua vida. Em va contar també que tenia tres o quatre comptes camuflats, amb els quals feia bromes als companys, i sobretot a les companyes, les provocava i les ficava en malentesos amb missatges privats desvelant secrets que s'inventava. Açò va ser el que em va donar la idea de fer-me un compte fals i dedicar-me a posar nerviosa la senyoreta perfecta. No pensava arribar tan lluny, però tampoc n'hi havia per a tant, amb aquest assumpte n'havien fet un gra massa, total per uns quants comentaris sarcàstics i picants. Les xiques es feien les minses, s'ofenien per tot, encara que després de segur que els agradava fer tot allò que deien que era fastigós. De tota manera, potser havia errat el tir, m'havia fixat en la líder del grup, en el cervell intel·lectual, en compte d'haver-me centrat en alguna de les seues amigues. Júlia era massa perfecta també, sempre tan guapa, amb la roba adient

i els seus cabells rossos ben cuidats, Sandra... Sandra podia caure, era la menys agraciada del grup i amb un cert sentiment d'inferioritat respecte d'Atena i Júlia. Potser per ací podria vindre la venjança, per la gran amiga d'Atena. Aquesta sí que em feia ullets, em reia totes les gràcies i, a més, no estava tan malament, potser podria guanyar-me-la i fer-li la punyeta a la senyoreta perfecta.

I amb aquests pensaments em vaig mig endormiscar, estava cansat, la nit anterior no havia dormit pels nervis de l'enxampada. No sabia com acabaria ni quin seria el castic, si bé ara que veia que es tractaria d'un mes sense classe, estava més tranquil. Un mes sense classe! Uaaa, més que un castic semblava un premi, tenia temps per a planejar una estratègia més acurada i, sobretot, més dissimulada. Havia d'amagar les cartes, no podia anar demostrant la ràbia que em posseïa, havia de fer-me el bo, el penedit i acostar-me a l'amiga íntima d'Atena i, a partir d'ella, pensar un pla. I pensant açò la son em va posseir.

La porta em va despertar. Era mon pare que tornava del taller. Devia ser hora de sopar. Vaig eixir a corre-cuita per a estalviar-me el marmoló. Mon pare estava de millor humor, el taller li alçava els ànims mentre la faena rutlara, i semblava que hui havia anat molt bé. Asseguts a taula, va començar a xarrar:

—Això que has fet tu, ho féiem nosaltres en persona. Tiràvem pedrades al borinot de la classe, alçàvem la faldeta a les xiques i déiem paraulotes a tot el món. Una vegada el mestre em va castigar per insultar un

poca-solta que es creia el més llest, total perquè treia les millors notes, ha. Jo el vaig posar al seu lloc.

—Clar que sí, són coses de xiquets. Què li vas dir a aquesta xiqueta? —va preguntar ma mare, contenta de veure de bon humor el seu home.

—Res, la graví i li vaig posar veus que no eren d'ella, i li comentava les fotos que penjava.

—Si és que els mòbils no porten res bo! Ja ho dic jo! Esteu tots els joves capficats amb els aparells aquests i no feu cas de res —va insistir ella a culpar els mòbils de totes les tragèdies de la joventut.

—Bé, és igual —va tallar mon pare de sobte, amb posat més seriós—, el cas és que estàs expulsat de l'institut i castigat a casa. Demà t'alçaràs amb mi i vindràs al taller, et donaré faena, així sabràs el que és treballar i a veure si t'espaviles i estudies, que els diners no cauen dels arbres.

—Joan, deixa el xiquet, per a què ha de matinar tant, quina falta fa! Ja anirà ell un poc més tard —va intercedir la mare.

—Res, que matine, haver pensat abans el que feia! I del mòbil, ni veure'l!

I va tallar la discussió sense cap dret a rèplica. Així era ell. Els ulls de la mare em deien que no n'hi hauria per a tant. En acabar de sopar, anar a l'habitació i engegar la Play va ser tot una, allí estaven Cristian i Albert enganxats al nostre joc preferit. Vam aprofitar per a parlar fins que els pares se n'adonaren.

—Ei, tio, com estàs? Conta el que ha passat! Ets un crac, tot l'insti parla de tu, ets l'heroi —va dir Cristian de seguida.

–Imagina, diuen que m'expulsaran un mes i a casa m'han castigat sense mòbil i a treballar al taller de mon pare. Una putada.

–Només un mes? –va preguntar Albert–. Jo creia que t'expulsaven de per vida per una cosa així.

–Home, tampoc n'hi ha per a tant, que no he matat ningú! –vaig contestar–. Per cert, com va la senyoreta perfecta, ha anat a l'institut?

–Sí, ha vingut hui i era el centre d'atenció, tots preguntant-li, nosaltres no li hem fet ni cas, som els teus amics –va contar Cristian amb orgull.

–El centre d'atenció? Serà... malparida! I la resta, què diu?

–La resta, fent-li la pilota, ja et pots imaginar –va explicar Albert amb indignació.

–Ignasi també?

–Ja saps com és, molt llest. S'ha fet amic seu i sembla donar-li la raó. De segur que prepara alguna cosa, no et fiques amb ell, sap el que fa –va dir Cristian amb veneració.

–No m'agrada...

I en aquell moment entrà mon pare i m'agafà amb la Play engegada. D'una revolada la va arrancar i se la va emportar amb cara de pocs amics i ni un bona nit. Ja imaginava que Atena s'hauria convertit en la víctima perfecta, ara tots li farien cas i fins i tot contarien coses que abans no s'haurien atrevit. De segur que Isabel soltaria ara que no li agradaven les floretes per privat, però bé que es reia en aquell moment. I Júlia potser es queixava ara dels cors i acudits que li havia fet.

Sempre passava igual, mentre tot anava bé ningú obria la boca i quan et veien dèbil es convertia en dolent. I el cas d'Ignasi... No em transmetia bones sensacions. Aquest era d'aquells que tira la pedra i amaga la mà i, en aquest cas, havia eixit net.

Ara havia de deixar passar el temps, que l'ambient es tranquil·litzara i en uns dies començaria a asabentar-me'n bé del que havia passat, de com havia reaccionat cada u, de qui se n'havia anat de la llengua i del costat de qui s'havien posat. En tindre això clar començaria el nou Infinit a treballar si calia.

2
ATENA

No podia ser! Encara circulava per les xarxes l'assumpte de l'Infinit_05. Cristian i Albert havien penjat un infinit als seus comptes per recordar-nos que aquell malparit m'havia insultat, provocat i fins i tot manipulat vídeos amb la meua imatge. Què volien dir amb aquesta nova publicació? Ells eren els millors amics de Joan i continuaven donant-li la raó, però no entenien que quan un amic o familiar feia alguna cosa malament era millor dir-los-ho i que canviaren o se'n penediren del que havien fet. Un insult era igual si el feia un bon amic que un desconegut, i en canvi s'acabava justificant al més pròxim a nosaltres, encara que generara patiment en una altra persona. Era com si el dolor fora diferent depenent de qui fora el que el patia, i això no m'agradava, però ja me n'adonava que molta gent funcionava així, i l'oportunitat de fer uns riures a costa d'altres era ben temptadora. Clar que aquestes coses es vivien de manera diferent quan t'afectaven personalment, i en aquest cas jo tenia massa recent l'assetjament d'Infinit_05 i no podia oblidar el sentiment de vergonya, impotència i culpa que vaig sentir.

Però no podia deixar de pensar en el que volien dir Cristian i Albert amb el símbol de l'infinit. Insinuaven

potser que no ho havia fet ell? Si l'havien expulsat era perquè ho devia haver reconegut. Afirmaven que no estava malament el que havia fet? Això era impossible, amagar-se per fer mal els companys no estava bé en cap situació, no es podia defensar públicament. Que tenia raó en el que deia? Potser estaven suggerint que jo havia donat raons a Infinit perquè ell m'insinuara les proposicions fastigoses que m'havia fet? Aquesta opció era la més dolorosa. Com podia ser que gent que em coneixia, que sabia com era i el que pensava, es creguera una difamació d'una persona, anònima o no, que afirmava coses sense demostrar-les ni tindre cap fonament? I, a més, per les nostres xarxes aquestes afirmacions clarament falses corrien com la pólvora i eren molt difícils de desmentir. Per què la gent es creia el primer que els deien? No eren capaços de crear-se les seues pròpies opinions?

Em trobava molt desanimada. Després dels dies posteriors a l'expulsió de Joan, l'ambient a classe havia millorat. Tots em preguntaven com estava, què havia passat, feien cara de comprensió i m'oferien el seu suport. Però a mesura que passava el temps, havien començat a recordar Joan i a tindre-li llàstima. Ara fins i tot notava les mirades de sospita, de recriminació o de dubte, com insinuant que per culpa meua l'havien expulsat i li havia amargat la vida.

Vaig decidir agafar el mòbil i comentar a Júlia les publicacions de Cristian i Albert:

–Holiii, estàs per ací?

–Hola, com vas?

–Bééé, has vist les publicacions dels dos fidels seguidors de Joan?

–Sí, què esperaves? Ja saps com són, no admetran mai la veritat.

–La veritat no sé, les evidències ja podrien.

–No els demanes el que no poden fer. –I va afegir una emoticona amb els bracets en alt, com de «què vols què fem? Són així!».

–Ja, sembla que al final siga jo la que m'haja inventat tot el que ha passat, i això em desespera.

–És trist, l'altre dia Isabel em va dir que els rumors sempre tenen alguna cosa de veritat.

–Això et va dir? –afegint una careta amb els ulls espantats.

–Sí, ja saps com és la gent, es deixa portar pel vent que bufa.

–Una cosa és deixar-se portar, i una altra dir que jo haja fet alguna cosa que estimulara el que va passar. Ho saben amb escreix. Bé, deixem-ho estar, no vull fer-me mala sang. Ja parlem –vaig afegir una emoticona de besets i ella també.

Volia trobar consol en la meua amiga però ara estava molt més afonada que abans de parlar amb ella. Acabava de comprovar que la gent es creia el que volia i tant li feia la veritat. Vaig accedir als comptes d'Albert i Cristian per a revisar les publicacions. A més del símbol d'infinít, en tenien unes quantes seues fumant pitis, amb els cabells rapats els dos i en posicions desafidores. Eren una declaració d'intencions. No es podia ser més transparent. Una sensació d'impotència em

va envair i vaig decidir eixir de l'habitació i airejar-me un poc amb la mare, que estava esmorzant a la cuina perquè feia torn de vesprada.

–Què fas? –Tot i que la veia amb el mòbil a les mans.

–Eh? Hola, res, estava mirant converses endarrerides i revisant unes quantes notícies. –I de sobte va deixar el mòbil i em va dir amb cara enfadada:– Et creus que al meu centre de salut s'han negat a atendre en valencià una pacient?

–Sí? Bé, potser no és cert, perquè la gent diu cada cosa...

–Jo no ho he vist i m'ho crec, perquè allí hi ha cada peça... que no en solta ni una en valencià!

–Ja, però tu no ho has vist, potser s'ho han inventat.

–Dona, qui s'inventa una cosa així? De segur que ha passat, m'encaixa perfectament amb el personal que hi ha per allí.

–T'ho creus perquè vols, perquè és el que penses, si fora a l'inrevés, que algú es negara a parlar en castellà, no t'ho creuries.

–Què dius? No hi ha ningú que es negue a parlar en castellà enlloc, sí que hi ha molts que afirmen no entendre el valencià. –De sobte es va adonar que em passava alguna cosa i em va preguntar en un to més acurat:– Què tens? Et trobe trista, ha passat alguna cosa?

–Res, encara circula que vaig ser jo qui va provocar l'Infinit_05 perquè ell m'assetjara.

–De veritat? Ha sigut Joan? Mira que anem a comissaria, denunciem el que ha passat i ja s'panyaran.

–No, no, deixa, no ha sigut ell. Són els seus amics i alguns del grup, que desconfien, no creuen la meua versió i prefereixen acceptar rumors i opinions anònimes.

–Colló! Que difícil ho teniu hui en dia amb les xarxes socials. No s'acaben mai els problemes, continuen circulant encara que s'hagen solucionat.

–No sé si són les xarxes o són les persones, cada u es creu el que vol i de qui vol, depenent de qui ho diga o qui siga el més popular.

–Ja, no sé què dir-te, la veritat, ja saps que estem ací per al que necessites i que amagar les coses no serveix de res.

–Per això t'ho he contat, ja ho veus, si més no he après que amagar-ho no serveix de res, està sempre present, ni que siga virtualment.

I vam callar totes dues mentre revisàvem els misatges que teníem pendents. Jo en tenia uns quants de grups diversos, que no vaig mirar, i un de Laia, la meua millor amiga del col·legi a què anava abans. L'últim curs de Primària vaig haver de repetir perquè havia faltat molt degut a la meua malaltia, però com que vam canviar de poble i de centre no vaig notar massa la repetició i de seguida em vaig adaptar al nou. Malgrat això, mantenia algunes amigues de l'anterior i Laia era una d'elles, i ara em preguntava com estava i si s'havia aclarit l'assetjament d'Infinit_05.

–Hola, Laia, sí, han agafat un company de classe, Joan, semblava ser ell el que em feia els comentaris obscens i fins i tot el muntatge de vídeo.

–Un company? Com per a confiar en els amics!

–Sí, m’ha sabut greu, perquè tot i ser un poc prepotent, no semblava mal tio.

–Si l’han agafat ja pots estar tranquil·la, no?

–Sí, però el cas no es tanca. Hui mateix dos companys més, amics seus, encara han penjat símbols d’infinnit als seus comptes.

–Quins pilotes! No faces cas, mentre no t’insulten directament, no saltes.

–No, tranquil·la, gràcies per preocupar-te. –I vaig enviar-li besets i ella me’ls va tornar.

L’endemà, vam anar a classe com tots els dies, però només entrar vam notar que l’ambient estava tens. El professorat es trobava parlant en xicotets grups, llançant mirades furtives cap a la directora, que enraonava amb dos policies amb un posat seriós. Nosaltres vam entrar com sempre i vam esperar la profe de valencià més del que era normal. Quan ens havíem emocionat amb la possibilitat que no hi haguera classe, va aparèixer pel corredor amb cara de pomes agres. Venia tempesta i no era d’aigua.

–Calleu! Per favor! Calleu d’una vegada! –va acabar cridant amb molt de mal geni–. Una cosa abans de començar la classe. A partir de hui està terminantment prohibit portar i traure els mòbils al centre. Si us agafem amb ell a les motxilles o fent-lo servir, ni que siga al pati, us el confiscarem per un mes sense possibilitat de recuperar-lo abans. Ja ho sabeu, esteu avisats. I serem inflexibles.

Un crit de protesta es va generalitzar per l’aula, amb gestos de contrarietat i manifestacions de desacord. No

van servir de res. Roser ens va fer callar i va explicar que ja sabíem que ella era partidària d'utilitzar-los a l'aula, però el que havia passat justificava la mesura i per això s'havia de posar en pràctica. Va tornar a demanar silenci i vam començar la classe amb el llibre de text, que ens avorria mortalment. On quedaven les divertides classes amb el mòbil? S'havien acabat i el pitjor era que no sabíem per què. Al pati tot van ser rumors, que si havien passat una foto d'una alumna en roba interior, que si havien penjat una del profe d'història en posat ridícul, fins i tot que havien robat una foto personal indiscreta de la directora i l'havien publicada. Ningú de nosaltres havíem rebut res, no portàvem el mòbil a l'institut i, per tant, no podíem investigar la causa del conflicte.

El matí va passar amb aquestes conjectures i quan arribí a casa ma mare em va desvelar el misteri immediatament. Era la tesorera de l'AMPA i havia rebut informació de primera mà.

—Sí, ja ho sé, Atena, m'ha cridat la directora per a informar-me de la mesura i a l'AMPA li ha semblat bé. El cas és que han aparegut publicacions a les xarxes socials desprestigiant el centre. Fotos de l'estat del pati, imatges de les goteres que teniu, de rases perilloses que us poden fer caure, vídeos de les classes enregistrats mentre el professor explicava i l'alumnat feia gamberades i inclús d'algun professor dormint a l'aula. Totes elles amb comentaris despectius sobre el centre, ara que comença el termini per a sol·licitar-hi plaça. Això pot tindre repercussions fatals per a la matrícula i molt

greus per a la consideració de l'institut al barri. Ja saps que sempre estem pendents de si ens redueixen grups o els mantenen. Amb açò, la decisió pot estar presa i el centre pot desaparèixer a curt termini. A més, apareixen menors en algunes de les publicacions i ja sabeu que està prohibit utilitzar les seues imatges de manera explícita, si alguns pares denuncien i fan responsable el centre, els en pot caure una de bona damunt.

—Per això ens han prohibit portar el mòbil? Quina culpa tenim nosaltres? I creuen que evitaran que es vegem els problemes que tenim?

—No sé si s'evitaran, però de segur se'ls llevaran les ganes de continuar escampant més mala fama del centre. I també d'aquesta manera es defenen d'una possible acusació judicial i demostren que es prenen mesures per a combatre-ho.

—I creuen que ha sigut algú de nosaltres? El més probable és que siga gent d'un altre centre, fins i tot adults que es poden beneficiar amb el nostre tancament, com els de l'institut del costat. Per què no van allí a revisar-los els mòbils?

—Ai, Atena, que discutidora eres, no estàs mai d'acord en res! I els vídeos i les fotos enregistrats a classe? Qui pot haver sigut?

—Sí, nosaltres, però qui els ha publicat? Vosaltres els adults solucioneu els problemes de la manera més fàcil, prohibint els mòbils ja esteu contents i creieu que el que no es veu no existeix.

I va abandonar la discussió amb cara d'impotència i se'n va anar escapada a la faena perquè se li havia

fet tard. Jo vaig entrar a la meua habitació a revisar les famoses publicacions. Efectivament, algú s'havia posat les botes enfocant les zones més deprimides del centre. No eren fotos falses, havien buscat els pitjors enfocaments per a mostrar una situació que, en realitat, no era tan generalitzada. Bé, la del Calb dormint sí que era prou comuna, he, he. I a més, alguns dels companys del centre hi havien fet comentaris confirmant la situació. I els vídeos de classes ja els coneixíem, entre nosaltres circulaven sense parar, no els féiem cas i no s'havien publicat mai en obert. Algú ens volia fer mal i no entenia el perquè, es tractava d'una exageració malintencionada i que beneficiava a qui no apareixia en les publicacions. Vaig pensar que hauríem de fer alguna cosa, no era just desprestigiar tant el centre, i menys mostrant una realitat que no s'ajustava al que hi havia. No és que m'importara molt si reduïen professorat o grups, ja s'apanyarien amb les seues coses, però amb el desprestigi de l'insti havien tocat alguna fibra sensible en el meu interior. En el fons era el nostre centre, i estàvem orgullosos de pertànyer-hi. Hi havíem competit en diverses lligues esportives amb la samarreta roja, havíem guanyat concursos en el seu nom i havíem organitzat i rebut visites d'alumnat estranger. Si criticaven l'institut, ens criticaven a nosaltres.

Amb aquests pensaments, de sobte, com una il·luminació, em vingué una idea al cap. Era un poc atrevida, però la situació ho requeria, i més no podia empitjorar el prestigi de l'institut i el seu alumnat. Així que vaig decidir obrir el mòbil i escriure al grup de classe: